

Arrest

nr. 291 070 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. AMANY, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2003.

1.2. Verzoeker dient op 12 juni 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NMBV), een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 13 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in het dorp Shamirkot, district Watapur in de provincie Kunar. U verklaarde minderjarig te zijn maar u werd na bijkomend onderzoek meerderjarig bevonden. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U ging naar de madrassa van de moskee. In Afghanistan woonde u samen met uw moeder. Uw vader overleed ongeveer tien jaar geleden. Hij was schooldirecteur. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, huwde uw zus en ging ze in Nangarhar, district Behsud wonen. Nadat haar man gedood werd, ging ze terug bij uw moeder wonen. Uw familie heeft gronden waarvan ze leven. U heeft verder twee ooms vaderszijde in het dorp, waarvan er één uw moeder bijstaat. U heeft drie ooms moederszijde in het dorp Dungal, Watapur. Uw moeder krijgt ook hulp van uw tante en neef. U heeft nog sporadisch contact met uw moeder. In uw regio waren er zware gevechten tussen het Afghaanse leger en de Taliban. Op een dag bevond u zich op jullie gronden in de buurt van uw huis. U werd er benaderd door een Talib, die u zei dat u met hen moest meewerken. Hij zou u explosieven geven. U weigerde en liep naar huis. U veronderstelde dat u explosieven in de buurt van de basis of het districtshuis diende te verstoppert, beiden in de buurt van uw huis gelegen. Tien tot vijftien dagen later kreeg u een eerste dreigbrief. U ging daarna niet meer naar de madrassa. Ongeveer twee maanden later kreeg u een tweede dreigbrief. Uw moeder panikeerde en besprak de kwestie met uw oom moederszijde. Er werd besloten dat u Afghanistan diende te verlaten. Ongeveer vijftwintig dagen na de tweede dreigbrief verliet u uw dorp en reisde via Pakistan, Iran en Turkije verder via de Balkan naar Italië, Frankrijk en België waar u op 12 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U was ongeveer een jaar onderweg.

Bij terugkeer stelt u een vrees vanwege de Taliban te hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (kopie), twee dreigbrieven (originelen) en uw originele enveloppe.

Op 17 februari 2022 werd u overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen wegens feiten van slagen, verwondingen en bedreigingen.

B. Motivering

U diende op 12 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in en verklaarde u minderjarig. Op 24 juli 2020 legde de Dienst Voogdij uw geboortedatum vast op 04 mei 2004 en werd u een voogd toegekend tot 04 mei 2022. Op basis van uw minderjarigheid werden er door het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier geoordeeld, dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kon in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Op 18 februari 2022 signaleerde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Dienst Voogdij dat er in het kader van een aanhoudingsmandaat een nieuwe leeftijdstest werd uitgevoerd op 16 februari 2022 in het Universitair ziekenhuis van Antwerpen. Volgens deze test bent u ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Op 28 februari 2022 besloot de Dienst Voogdij dat u ouder bent dan 18 jaar en werd de voogdij opgeheven (zie besluit van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratieve dossier). Uw geboortedatum werd aangepast en vastgelegd op 01/01/2003.

Er dient door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling op grond van Art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een risico op vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde

een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/ of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U stelt een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat u geweigerd heeft in te gaan op hun vraag om explosieven te plaatsen (CG p.9-10). Er zijn echter ernstige vraagtekens te plaatsen bij de door u geschetste poging tot rekrutering. Zo is het merkwaardig dat de Taliban een willekeurige jongen zouden uitkiezen om een dergelijke complexe opdracht, het plaatsen van explosieven, uit te voeren. U verklaart dat u met andere jongens cricket aan het spelen was in de buurt van uw huis, waarbij er een man van de zijlijn toekeek. Toen u hem vroeg of hij iets nodig had, zou hij hebben gezegd dat hij u nodig had om explosieven te plaatsen, gezien uw jonge leeftijd zou niemand het doorhebben. Hij zou u zeggen waar dat diende te gebeuren.

Echter, het is weinig overtuigend dat een vreemde persoon,- waarvan u zegt dat hij Talib was-, aan een willekeurige jongen, -u weet niet of hij u kende (CG p.10)-, direct bij het eerste contact zou vragen om ergens explosieven te gaan plaatsen (CG p.11). Immers, de Taliban staan erom bekend dat ze eerst op een "zachte manier" proberen iemand voor zich te winnen, zoals ook blijkt uit uw eigen verklaring. U stelde dat dit de manier was waarop Taliban in je regio te werk gaan, eerst praten, dan een brief sturen en als de persoon blijft weigeren, wordt hij gedwongen meegenomen (CG p.9). U refereert echter enkel naar uw eigen situatie en kan geen voorbeelden geven van andere personen, hoewel u verklaart dat gedwongen rekrutering courant was (CG p.9 en p.11). U heeft ook geen weet van leeftijdsgenoten die op een gelijkaardige manier zouden zijn benaderd door de Taliban. U stelt dat u dit in uw dorp niet hebt gezien (CG p.11 en p.13). In de madrassa waar u religieuze lessen volgde (CG p.8), zou men enkel in het algemeen over Jihad hebben gesproken. Wanneer u gevraagd werd of er vanuit de madrassa die u frequenteerde, gerekruteerd werd, geeft u aan dat u dit niet weet, een weinig overtuigend antwoord dat blijk geeft van weinig affiniteit met de omgeving waarin u zich zogezegd bewoog wat op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder verklaart u dat er ook veel mensen vrijwillig bij de Taliban gingen (CG p.9).

Bovendien legt u weinig coherente verklaringen af over de wijze waarop de Talib u benaderd zou hebben. In eerste instantie verklaart u immers dat de Talib naar u toe kwam en u aansprak om even later te verklaren dat u naar hem ging en dat u hem aansprak (CG p.9-10). Het hoeft weinig betoog dat dit opnieuw weinig overtuigend en weinig doorleefd overkomt.

De door u geschetste poging tot rekrutering is in het licht van objectieve informatie, weinig aannemelijk.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt, dat gedwongen rekrutering door de Taliban eerder zelden voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), waardoor het niet nodig is om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Verder blijkt dat de Taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben, waarbij het eisen van strijders dan ook een laatste redmiddel van de Taliban is. Bovendien blijkt uit de informatie dat de Taliban nu over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Verder blijkt uit specifieke landeninformatie dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en/of commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. i.c. is dit niet het geval. Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de Taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de Taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de Taliban, wat in het geval van de madrassa waar u les volgde geen sprake was (CG p.8-9).

Verder moet worden vastgesteld dat het louter **uw vermoeden** is, dat u de explosieven waarover sprake, diende te plaatsen aan de basis die vlakbij uw huis is gelegen, of ergens bij het districtshuis en politiehoofdkwartier die ook in de buurt liggen (CG p.10-11). U geeft een uitgebreide beschrijving over de basis, de toegangspoorten, de torens waarin de bewaking zit e.d. Het betreft een hele grote en zwaar bewaakte basis. U erop gewezen dat het toch heel moeilijk zou zijn om daar aan de muren explosieven te plaatsen, bevestigt u dit (CG p.11). Het argument dat de Talib zou hebben gebruikt tegenover u,

namelijk dat de veiligheidstroepen het niet zouden doorhebben omdat u van de buurt bent (CG p.9 en p.10) houdt geen steek, gezien de basis zwaar bewaakt is. Bovendien verklaart u dat de weg langs de basis liep. En dus kan er worden vermoed dat die nauwlettend in de gaten werd gehouden en de bewakers ook wel weten wie er in de buurt woont. Punt blijft dat het weinig waarschijnlijk is dat de Taliban een ongetrainde jongen zouden inschakelen om explosieven te plaatsen, aangezien ze goed in staat waren om dit zelf te doen. Zo vertelde u over een bomaanslag die gebeurde in de buurt, waarbij de bom onder het brugje in de buurt van het politiehoofdkwartier verstopt lag (CG p. 11).

Aangezien u de gedwongen rekrutering niet aannemelijk maakt, dienen er ook vraagtekens te worden geplaatst bij de door u neergelegde dreigbrieven. Hierbij dient toch te worden vastgesteld dat Afghaanse documenten heel weinig bewijswaarde hebben, aangezien tegen betaling via corruptie en/of op de zwarte markt eender welk document kan worden verkregen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Afghaanse documenten hebben dan ook enkel enige bewijswaarde indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen, wat i.c. niet het geval is.

Aangaande de dreigbrieven die u voorlegt, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaart dat u de eerste dreigbrief ongeveer tien tot vijftien dagen na het gesprek met de Talib kreeg en de tweede dreigbrief ongeveer twee maanden na de eerste brief (CG p. 11). De eerste brief is gedateerd op 18/04/1440 (islamitische maankalender komt overeen met 05/10/1397 in de Afghaanse kalender, komt overeen met 26/12/2018) en de tweede brief is gedateerd op 04/07/1440 (komt overeen met 20/12/1397 of 10/03/2019). Na de eerste brief ging u niet meer naar de madrasa (CG p.9). Tussen de eerste en de tweede brief ben u niet benaderd door de Taliban (CG p.13), wat opvallend is indien ze u gedwongen wilden rekruteren. Uw moeder zou u hebben gezegd zoveel mogelijk binnen te blijven (CG p.12), maar het is weinig aannemelijk dat u, als enige zoon, niet af en toe naar buiten diende te gaan om boodschappen te doen. Verder verklaart u dat u na de tweede brief nog ongeveer twintig tot vijfentwintig dagen bent thuis gebleven alvorens te vertrekken richting buitenland (CG p. 13). In die periode hebben de Taliban geen actie genomen tegenover u (CG p.13). U verklaart hierover dat u niet naar buiten ging. Dit doet echter niet terzake. Immers indien de Taliban in staat zijn om tot tweemaal toe brieven onder jullie deur te steken (CG p.9), zijn ze zeker ook wel in staat om u thuis op te halen, indien ze dit echt wilden doen, temeer daar u enkel met uw moeder in huis woonde en er dus weinig weerstand kon worden geboden. Bovendien, indien u daadwerkelijk zou zijn bedreigd, is het weinig aannemelijk dat u in een dergelijke situatie niet bij uw oom zou zijn gaan wonen in het nabijgelegen dorp Dangal. Ook na uw vertrek zijn de Taliban geen navraag komen doen, wat de door u ingeroepen vrees voor vervolging verder ondermijnt. Aan uw verklaring, dat de Taliban recent, na de machtsovername, bij uw moeder zijn gaan vragen waar haar zoon is, kan dan ook onvoldoende geloof worden gehecht (CG p.13). Concluderend kan gesteld worden dat, moesten ze u effectief in het vizier hebben, het weinig geloofwaardig is dat ze u op voorhand waarschuwen dat ze u zouden doden (CG, p.12, DVZ, vragenlijst, vraag 3.5) waardoor ze u de facto de gelegenheid gaven om te vluchten (hetgeen u ook deed). Gezien u niet reageerde op hun vragen konden ze er toch van uitgaan dat u, op zijn zachtst gezegd, niet stond te springen hen te vervoegen en door u hier op te wijzen konden ze er toch van uitgaan dat u wel eens de regio zou proberen te verlaten om hier onderuit te komen. Andermaal kan de door u geschilderde gang van zaken niet overtuigen.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg kan u de hoedanigheid van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aangetoond een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art. 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Tot slot, de door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara (een kopie) is een loutere aanwijzing van uw identiteit die verder niet ter discussie staat. De twee dreigbrieven van de Taliban werden bovenstaand voldoende besproken

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene veiligheidssituatie ten gevolge van het gewapend conflict, evenals over de mensenrechtensituatie en de regelgeving die gehanteerd wordt door de taliban. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Verzoeker stelt dat de rapporten duidelijk melding maken van gebreken in de landeninformatie, waarbij hij bovendien afkomstig is uit Kunar en dus niet de hoofdstad, zodat de mensenrechtensituatie in zijn regio van herkomst nog onduidelijker is. Tevens wijst hij erop dat UNHCR heeft opgeroepen om geen negatieve beslissingen te nemen. Verzoeker stelt dat UNHCR gewag maakt van een toename in beschermingsnoden door verscheidene recente ontwikkelingen. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat en nergens motiveert in zijn beslissing waarom hij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om zijn analyse op te baseren.

Verzoeker stelt dat *“gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EUAA rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen”*. Hij verwijst hierbij tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Verzoeker vormt een tussentijdse conclusie en stelt dat *“Verwerende partij heeft allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing genomen. Zij heeft amper een poging ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.”*

In een volgend punt gaat verzoeker in op in op het *“risico omwille van (toegeschreven) verwestering*

Verzoeker stelt dat hij thans reeds bijna twee jaar in België verblijft, waardoor de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om opnieuw te aarden in Afghanistan.

Hij verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het begrip (gepercipieerde) “verwestering”. Hij verwijst dienaangaande naar diverse onderzoeken en rapporten.

Hij zet de gronden van vervolging uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Hij citeert onder meer uit UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Need of Asylum-seekers from Afghanistan*, een rapport van AsylOS en een onderzoek van professor F. Stahlmann. Hij geeft aan dat de taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden, zodat het risico op toegeschreven verwestering onder talibanbewind sterk is toegenomen.

Verzoeker stelt dat hij *“vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van ‘verwestering’*.” Hij zet de gronden van vervolging nogmaals uitgebreid uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Verzoeker gaat tevens in op het risico voor verwesterde Afghanen om het slachtoffer te worden van stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting. Verder wordt aangevoerd dat er sprake is van een groot risico op intrafamiliaal geweld waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Verzoeker gaat zowel in op de risico's voor verwesterde Afghanen in het verleden, als sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoeker verwijst naar diverse landeninformatie, waaronder: *Country guidance; Afghanistan Common analysis and guidance note* van april 2022; OSAR *“Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation”* van 26 maart 2021; *Country Policy and Information Note* van UK Home Office van februari 2022; OSAR, *Afghanistan: Profils à risque: Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR* van 31 oktober 2021; EASO,

Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note, november 2021; EASO Afghanistan Country Focus, Country of Origin Information Report, januari 2022.

Verzoeker stelt nog: "Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen. Verzoeker heeft geen Afgaans paspoort. Als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afgaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door een nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert. Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis. Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra) en de perceptie van 'verwestering' betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban" en "Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone".

Verzoeker hekelt het gebrek aan een gedegen onderzoek naar zijn verwestering. Hij benadrukt hierbij het belang van een geïndividualiseerde en een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees en stelt dat de vereiste van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees voor vervolging concreet zou maken, geen rekening houdt met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoonst.

Verzoeker gaat hierbij in op zijn vluchtmotieven en stelt:

"Verwerende partij geeft aan geen geloof te hechten aan verzoekers bewering dat hij door de taliban benaderd en bedreigd werd voor zijn vertrek. Verwerende partij benadert verzoekers verklaringen op dat vlak eenzijdig door de lens gedwongen rekrutering, terwijl het dient gezien te worden door de lens van bedreigingen en intimidatie door de taliban als bestuursvorm.

In het EASO rapport over rekrutering wordt dit beter gekaderd. In dat rapport wordt er opgemerkt dat de Taliban de zogenaamde 'night letters' gebruikt om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen. EASO wijst op een referentie van UNHCR naar nachtbrieven in Maidan Wardak waarin mensen gevraagd werden om hun samenwerking met de overheid stop te zetten en hun gevecht tegen de overheid te vervoegen. Dergelijke brieven gaan niet om gedwongen rekrutering, maar om niet-aflatende propaganda die lokale bevolking dwingt te kiezen aan wie ze loyaal zijn. De Taliban overtuigt mensen door hen in angst te houden. Dat de strategie van de Taliban heeft gewerkt, dat hun psychologische oorlogsvoering, het inzetten op terreur en hearts and minds effectief is, toont hun opmars en overwinning op de Afgaanse overheid aan. De steun van de lokale bevolking, of alleszins, de afwezigheid van verzet, is daarbij essentieel.

[...]

Het is in die context dat benadering van personen door de Taliban dient gezien te worden.

Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt. [...]

Wat de Taliban doet is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen;

[...]

Daarom is het zo nuttig voor Taliban om personen die voor de overheid gewerkt hebben of wiens familie voor de overheid gewerkt heeft, te dwingen kant te kiezen en voor de Taliban te kiezen. Omdat dit een enorme symbolische waarde heeft, waarin elke keuze voor de overheid gedelegeitmeerd wordt, waarbij families tegen elkaar uitgespeeld worden, waarbij lokale bevolking het niet allemaal kan laten betijen maar zich gedwongen ziet op zijn minst passief de Taliban te steunen, of het zo ver te laten komen zich actief tegen hen te verzetten waardoor ze een zeer makkelijk uit te schakelen doelwit worden. Die strategie van de Taliban is rationeel verklaarbaar en is ook immens effectief gebleken.

De Taliban die lokale mensen bedreigt, die hen dwingt zich 'bij hen' te voegen, heeft dus niet te maken met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad en hun behendigheid en expertise is dan ook irrelevant, maar heeft te maken met het testen van loyaleiten van de lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging.

Overigens is de UK Home Office een stuk overtuigender dan verwerende partij dat gedwongen rekrutering van kinderen door de Taliban niet zo uitzonderlijk is:

[...]

Ook UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking: “[...]”

Wanneer personen niet gehoorzamen aan de Taliban, dan lijkt dit misschien nadelig voor de Taliban, maar dat klopt niet. Het onder druk zetten van mensen, hen voor onmogelijke keuzes stellen is een manier om hen in hun macht te houden. Het is door dit zogenaamde tekortschieten dat de Taliban macht heeft over die personen en hen kan bedreigen of zelfs bestraffen. Het houdt lokale bevolking bewerkbaar, in hun macht, en onder druk.

Het zou opmerkelijk zijn dat zo enorm veel Afghaanse jongeren van het platteland aangeven benaderd te zijn geweest door de Taliban, dat organisaties rapporteren dat na de val van Kunduz er effectief op grote schaal met dwang geronseld werd, en dat nu na de val van de Afghaanse regering blijkt dat de op zijn minst passieve steun voor de Taliban onder de bevolking erg groot was, maar dat dit allemaal hoogst uitzonderlijk zou zijn, amper zou voorkomen en dat verzoekers verklaringen om die redenen geloofwaardigheid zouden missen.

Verwerende partij vergist zich en gaat uit van een te nauwe interpretatie van de praktijken van de Taliban. Bovendien concludeert verwerende partij dat na het vertrek van verzoeker de Taliban geen navraag is komen doen naar hem, wat zijn ingeroepen vrees voor vervolging verder ondermijnt. Aan de verklaring dat de Taliban recent, na de machtsovername navraag is komen doen bij de moeder van verzoeker, kan volgens verwerende partij dan ook onvoldoende geloof worden gehecht.

Verwerende partij trekt echter foute conclusies uit het persoonlijk onderhoud met verzoeker.

Uit de notities van dit onderhoud blijkt immers het volgende:

“Na je vertrek, zijn de Taliban dan nog navraag komen doen bij je familie? Nee, ze zijn niet meer langs geweest, maar recent, nu ze overal de macht hebben, hadden ze aan mijn mama verteld waar is je zoon. (...)

De Taliban is recent navraag komen doen bij je moeder, zeg je, wat heeft ze hen gezegd? Die persoon die vroeger aan moeder, waar is je zoon, waar is hij op de moment, maar moeder zei, mijn zoon is verdwenen, ik heb hem veel gezocht, maar tot nu toe heb ik geen info.” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13) Verwerende partij trekt uit deze verklaringen onterecht de conclusie dat de Taliban na het vertrek van verzoeker geen navraag is komen doen en dat het de ingeroepen vrees van verzoeker verder ondermijnt. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat de Taliban wel degelijk nog navraag is komen doen naar hem, alleen niet recent na zijn vertrek. Hieruit concluderen dat de Taliban geen navraag meer is komen doen, gaat dan ook te ver.”

In een derde punt, stelt verzoeker dat, naast het risico louter op basis van de terugkeer uit het Westen en de eventuele gepercipieerde ‘verwestering’, ook onderzocht moet worden wat de gevolgen zijn van leven onder het talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade cfr. artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Verzoeker verschaft theoretische duiding bij het begrip “ernstige schade” en verwijst naar het arrest “*Sufi en Elmi*” en de parallel die kan worden getrokken tussen de situatie van Al-shabaab in Somalië en de taliban in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de vraag moet worden gesteld wat het nu concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban. Verzoeker gaat in op de politieke situatie sinds de machtsovername door de taliban en wijst op de vele onzekerheden. Hij stelt dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Ondanks eerdere beloften, sloot de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening.

Verzoeker geeft ook aan dat er sprake is van decentralisatie, zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde ‘rechten’ die men uit het ‘*vice handbook*’ zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie Kunar kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Verzoeker benadrukt de vele mensenrechtenschendingen en de invoering van strenge shariaregels, waarbij overtredingen met draconische straffen worden gesanctioneerd.

Verzoeker geeft een overzicht van “*de lessen van het verleden*”, waarbij hij uiteenzet hoe de taliban in het verleden aan het werk ging en waarbij verzoeker aangeeft dat uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering,

waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen.

Verzoeker geeft aan dat er reisrestricties worden opgelegd aan Afghanen, waarbij de taliban op de hoogte zal zijn van verzoekers verblijf in het Westen.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten op het Afghaanse territorium, één tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat dieper in op de aanwezigheid van ISKP en op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij stelt dat: *“Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen.”* Verzoeker verwijst in deze andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Ten slotte gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM, evenals naar het arrest *S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk*. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 EVRM), is of er thans sprake is van een preciaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verschaft van deze preciaire situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban deze preciaire situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat het vast staat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp, op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners e.d.

Verzoeker geeft aan dat zijn familie zich in een preciaire situatie bevindt, waarbij hij in het verleden reeds werd gevisieerd door de taliban en zijn broer en vader reeds werden vermoord.

Verzoeker concludeert dat: *“Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied”.*

Verzoeker verschaft in de voetnoten van zijn verzoekschrift werkende hyperlinks naar de door hem geciteerde landeninformatie.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 15 mei april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

3.2. Verzoeker maakt op 23 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over. Verzoeker verschaft een uitgebreide uiteenzetting van volgende rapporten en nieuwsberichten:

- UNHCR, *"International protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, November 2022.
- UNHCR, *Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*, Februari 2023;
- DRC, Afghanistan Conference *"The Human Rights Situation after Augustus 2021"*, 30 december 2022;
- Freedom House *"A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders"*, januari 2023;
- The Guardian *"Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law"*, 14 november 2022;
- Brookings Institution *"Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy"* 3 februari 2023;
- NANSSEN Note 3-22 *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"* van 18 oktober 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- OHCHR *"Afghanistan: taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts"* 30 december 2022;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022;
- Amnesty International *"The rule of Taliban: a year of violence, impunity and false promises"* van 15 augustus 2022;
- United Nations Security General *"the situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"* van 27 februari 2023;
- UNAMA *"Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023"* 9 mei 2023;
- UNAMA *"Corporal Punishment and the death penalty in Afghanistan"*, mei 2023;
- Afghan Analyst Network *"Lashing, beating, stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan"* 8 mei 2023;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* januari 2023;

Verzoeker voegt nog school- en werkbewijzen toe.

Verder voegt verzoeker nog een kopie van een dreigbrief van de taliban, met beëindigde verklaring toe.

Ten slotte gaat verzoeker in op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan, waarbij hij verwijst naar briefwisseling met FOD Buitenlandse Zaken en de Afghaanse ambassade.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft

kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153)

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 15 mei 2023 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaarde zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding van de weigering om in te gaan op de opdracht om explosieven te vervoeren. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) het is weinig overtuigend dat een vreemde persoon, van wie verzoeker verklaart dat hij een talib was, aan een willekeurige jongen, direct bij het eerste contact, zou vragen om ergens explosieven te gaan plaatsen, waarbij (i) de taliban erom bekend staan dat ze eerst op een "zachte manier" proberen iemand voor zich te winnen; (ii) verzoeker ook verklaart dat de taliban doorgaans eerst praten, dan een brief sturen en pas als de persoon blijkt te weigeren deze gedwongen wordt meegenomen; (iii) verzoeker verklaart dat gedwongen rekrutering courant voorkwam, maar dat hij geen voorbeeld kan geven van andere personen; (iv) in de madrasa van verzoeker enkel algemeen over de Jihad werd verteld en verzoeker geen weet heeft of vanuit de madrasa werd gerekruteerd;

(b) er is sprake van incoherente verklaringen over de wijze waarop de talib verzoeker zou hebben benaderd, met name of verzoeker naar hem ging, dan wel dat de talib naar verzoeker kwam;

(c) uit de objectieve landeninformatie blijkt dat gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt, waarbij (i) de taliban doorgaans voldoende vrijwilligers hebben; (ii) de taliban personen iets in ruil aanbieden voor de diensten van rekruten; (iii) de taliban enkel tot gedwongen rekrutering overgaan als ze dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben, waarbij het eisen van strijders een laatste redmiddel is en de taliban nu over mobiele eenheden beschikken om dit tekort op te vangen; (iv) de taliban meestal

op collectief niveau rekruteert, via connecties en propaganda in de madrassa's; (v) er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken; (vi) het voorkomt dat de taliban minderjarigen inzet, maar dat dit voorafgaat aan een jarenlange indoctrinatie middels religieuze lessen in de madrassa;

(d) verzoeker heeft een louter vermoeden dat hij de explosieven diende te plaatsen aan de basis nabij zijn huis of ergens bij het districtshuis en politiehooftkwartier, terwijl deze plaatsen zeer zwaar bewaakt zijn, zodat het onaannemelijk is dat de taliban een ongetrainde jongen zouden inschakelen, wanneer zij goed in staat waren om dit zelf te doen;

(e) verzoeker werd niet benaderd door de taliban tussen de eerste en tweede dreigbrief – waar een periode van twee maanden tussen zat – en verbleef na ontvangst van de tweede dreigbrief ook nog twintig à vijfentwintig dagen thuis, waarbij (i) de verklaring dat verzoeker binnen bleef niet kan overtuigen omdat de taliban in staat waren om tot tweemaal toe een brief onder de deur te steken, zodat zij ook in staat zouden zijn om verzoeker thuis op te halen, indien zij dit echt wilden doen; (ii) het onaannemelijk is dat verzoeker, indien hij werkelijk bedreigd werd, niet zou gaan wonen bij zijn oom in het nabijgelegen dorp; (iii) de taliban na verzoekers vertrek ook geen navraag zijn komen doen, waarbij geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat de taliban na de machtsvername navraag kwamen doen; (iv) het weinig geloofwaardig is dat de taliban verzoeker op voorhand zouden waarschuwen dat ze hem zouden doden, waarmee ze verzoeker *de facto* de mogelijkheid boden om te vluchten.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de rekrutering, waarbij hij stelt dat dit niet eenzijdig door de lens van gedwongen rekrutering dient te worden bekeken, doch wel door de lens van bedreigingen en intimidatie door de taliban als bestuursvorm. Hij zet uiteen dat de taliban “*night letters*” gebruikt om mensen te waarschuwen en om hen voor zich te winnen. Verzoeker geeft aan dat de taliban niet-aflatende propaganda gebruikt om de lokale bevolking te dwingen te kiezen aan wie zij loyaal zijn. De taliban zetten gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot de gemeenschappen, hen te overtuigen en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben, zo stelt verzoeker. In het licht hiervan, gaat het niet zozeer om de behendigheid of expertise van mensen, maar wel om het testen van loyaliteiten. Verzoeker verwijst dienaangaande naar landeninformatie. De Raad moet echter opmerken dat verzoeker met zijn algemeen betoog aangaande de contextualisering van de rekrutering, volstrekt voorbijgaat aan de motieven in zijn individuele zaak. Dat de taliban mensen gedwongen rekruteren indien de nood het hoogst is, wordt niet betwist. Dat de taliban propaganda gebruikt om gemeenschappen te trachten te overtuigen, onder druk te zetten en tot loyaliteit te brengen, wordt evenmin betwist. Verzoekers betoog sluit ook veeleer aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal dat *“Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt, dat gedwongen rekrutering door de Taliban eerder zelden voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), waardoor het niet nodig is om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Verder blijkt dat de Taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben, waarbij het eisen van strijders dan ook een laatste redmiddel van de Taliban is. Bovendien blijkt uit de informatie dat de Taliban nu over mobiele eenheden beschikken om deze tekorten aan te vullen waardoor de nood aan gedwongen rekrutering nog verminderd is. Verder blijkt uit specifieke landeninformatie dat rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en/of commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. i.c. is dit niet het geval. Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de Taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzetten in de strijd. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de Taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de Taliban, wat in het geval van de madrassa waar u les volgde geen sprake was (CG p.8-9).”*

5.1.6. De verklaringen van verzoeker hebben evenwel geen betrekking op een langdurige indoctrinatie en propaganda via de gemeenschappen, in een poging om verzoeker (en de rest van het dorp) te overtuigen zich aan te sluiten bij de taliban en hun loyaliteiten te testen. Het gaat om een individuele situatie, waarbij verzoeker – op dat ogenblik nog minderjarig – op een gegeven dag tijdens een spel cricket willekeurig werd benaderd door een voor hem onbekende talib, met de opdracht om explosieven te vervoeren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat dergelijke handelswijze van de taliban weinig overtuigend is. De commissaris-generaal stelde op pertinente wijze vast dat: *“Echter, het is weinig overtuigend dat een vreemde persoon, waarvan u zegt dat hij Talib was-, aan een willekeurige jongen, - u weet niet of hij u kende (CG p.10)-, direct bij het eerste contact zou vragen om ergens explosieven te gaan plaatsen (CG p.11). Immers, de Taliban staan erom bekend dat ze eerst op een “zachte manier” proberen iemand voor zich te winnen, zoals ook blijkt uit uw eigen verklaring. U stelde dat dit de manier was waarop Taliban in je regio te werk gaan, eerst praten, dan een brief sturen en als de persoon blijft weigeren, wordt hij gedwongen meegenomen (CG p.9). U refereert echter enkel naar uw eigen situatie en kan geen voorbeelden geven van andere personen, hoewel u verklaart dat gedwongen rekrutering courant was (CG p.9 en p.11). U heeft ook geen weet van leeftijdsgenoten die op een gelijkaardige manier zouden zijn benaderd door de Taliban. U stelt dat u dit in uw dorp niet hebt gezien (CG p.11 en p.13). In de madrassa waar u religieuze lessen volgde (CG p.8), zou men enkel in het algemeen over Jihad hebben gesproken. Wanneer u gevraagd werd of er vanuit de madrassa die u frequenteerde, gerekruteerd werd, geeft u aan dat u dit niet weet, een weinig overtuigend antwoord dat blijk geeft van weinig affiniteit met de omgeving waarin u zich zogezegd bewoog wat op zijn beurt afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder verklaart u dat er ook veel mensen vrijwillig bij de Taliban gingen (CG p.9). Bovendien legt u weinig coherente verklaringen af over de wijze waarop de Talib u benaderd zou hebben. In eerste instantie verklaart u immers dat de Talib naar u toe kwam en u aansprak om even later te verklaren dat u naar hem ging en dat u hem aansprak (CG p.9-10). Het hoeft weinig betoog dat dit opnieuw weinig overtuigend en weinig doorleefd overkomt.*

De door u geschetste poging tot rekrutering is in het licht van objectieve informatie, weinig aannemelijk. Verder moet worden vastgesteld dat het louter uw vermoeden is, dat u de explosieven waarover sprake, diende te plaatsen aan de basis die vlakbij uw huis is gelegen, of ergens bij het districtshuis en politiehoofdkwartier die ook in de buurt liggen (CG p.10-11). U geeft een uitgebreide beschrijving over de basis, de toegangspoorten, de torens waarin de bewaking zit e.d. Het betreft een hele grote en zwaar bewaakte basis. U erop gewezen dat het toch heel moeilijk zou zijn om daar aan de muren explosieven te plaatsen, bevestigt u dit (CG p.11). Het argument dat de Talib zou hebben gebruikt tegenover u, namelijk dat de veiligheidstroepen het niet zouden doorhebben omdat u van de buurt bent (CG p.9 en p.10) houdt geen steek, gezien de basis zwaar bewaakt is. Bovendien verklaart u dat de weg langs de basis liep. En dus kan er worden vermoed dat die nauwlettend in de gaten werd gehouden en de bewakers ook wel weten wie er in de buurt woont. Punt blijft dat het weinig waarschijnlijk is dat de Taliban een ongetrainde jongen zouden inschakelen om explosieven te plaatsen, aangezien ze goed in staat waren om dit zelf te doen. Zo vertelde u over een bomaanslag die gebeurde in de buurt, waarbij de bom onder het brugje in de buurt van het politiehoofdkwartier verstopt lag (CG p. 11).”

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen, die door de Raad worden overgenomen.

5.1.7. Wat betreft de door verzoeker neergelegde dreigbrieven, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief (zie AD, map “Landeninformatie”, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). Bovendien oordeelde de commissaris-generaal terecht dat *“Aangaande de dreigbrieven die u voorlegt, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaart dat u de eerste dreigbrief ongeveer tien tot vijftien dagen na het gesprek met de Talib kreeg en de tweede dreigbrief ongeveer twee maanden na de eerste brief (CG p. 11). De eerste brief is gedateerd op 18/04/1440 (islamitische maankalender komt overeen met 05/10/1397 in de Afghaanse kalender, komt overeen met 26/12/2018) en de tweede brief is gedateerd op 04/07/1440 (komt overeen met 20/12/1397 of 10/03/2019). Na de eerste brief ging u niet meer naar de madrassa (CG p.9). Tussen de eerste en de tweede brief ben u niet benaderd door de Taliban (CG p.13), wat opvallend is indien ze u gedwongen wilden rekruteren. Uw moeder zou u hebben gezegd zoveel mogelijk binnen te blijven (CG p.12), maar het is weinig aannemelijk dat u, als enige zoon, niet af en toe naar buiten diende te gaan om boodschappen te doen. Verder verklaart u dat u na de tweede brief nog ongeveer twintig tot vijfentwintig dagen bent thuis gebleven alvorens te vertrekken richting buitenland (CG p. 13). In die periode hebben de Taliban geen actie genomen tegenover u (CG p.13). U verklaart hierover dat u niet naar buiten ging.*

Dit doet echter niet terzake. Immers indien de Taliban in staat zijn om tot tweemaal toe brieven onder jullie deur te steken (CG p.9), zijn ze zeker ook wel in staat om u thuis op te halen, indien ze dit echt wilden doen, temeer daar u enkel met uw moeder in huis woonde en er dus weinig weerstand kon worden geboden. Bovendien, indien u daadwerkelijk zou zijn bedreigd, is het weinig aannemelijk dat u in een dergelijke situatie niet bij uw oom zou zijn gaan wonen in het nabijgelegen dorp Dangal. Ook na uw vertrek zijn de Taliban geen navraag komen doen, wat de door u ingeroepen vrees voor vervolging verder ondermijnt. Aan uw verklaring, dat de Taliban recent, na de machtsovername, bij uw moeder zijn gaan vragen waar haar zoon is, kan dan ook onvoldoende geloof worden gehecht (CG p.13). Concluderend kan gesteld worden dat, moesten ze u effectief in het vizier hebben, het weinig geloofwaardig is dat ze u op voorhand waarschuwen dat ze u zouden doden (CG, p.12, DVZ, vragenlijst, vraag 3.5) waardoor ze u de facto de gelegenheid gaven om te vluchten (hetgeen u ook deed). Gezien u niet reageerde op hun vragen konden ze er toch van uitgaan dat u, op zijn zachtst gezegd, niet stond te springen hen te vervoegen en door u hier op te wijzen konden ze er toch van uitgaan dat u wel eens de regio zou proberen te verlaten om hier onderuit te komen. Andermaal kan de door u geschilderde gang van zaken niet overtuigen.” Deze overwegingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker brengt deze niet aan het wankelen, waarbij bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng wordt bestraft door de taliban. Dat verzoeker evenwel geen problemen ondervond met de taliban, gedurende de tijd tussen de eerste en tweede dreigbrief, evenals gedurende twintig à vijventwintig dagen na het ontvangst van de tweede dreigbrief, en dat de taliban geen navraag naar hem kwam doen tot aan de machtsovername, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees. Waar verzoeker in zijn uiteenzetting nog stelt dat de commissaris-generaal niet kon oordelen dat *“Ook na uw vertrek zijn de Taliban geen navraag komen doen”*, omdat de taliban wel degelijk na de machtsovername zijn langsgeslagen, blijkt uit een eenvoudige lezing van de gehele motivering dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden met de verklaring dat de taliban na de machtsovername zijn langsgeslagen. De Raad treedt in dit verband de commissaris-generaal bij, in zijn beoordeling dat de omstandigheid dat verzoeker en/of zijn moeder niet werd benaderd door de taliban in de periode tussen de dreigbrieven, tussen de dreigbrieven en het vertrek, en eveneens in de periode volgend op het vertrek, maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat de taliban na de machtsovername langskwam bij verzoeker moeder.

5.1.8. De, bij aanvullende nota, overgemaakte derde dreigbrief kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het slechts gaat om een kopie van een foto van de brief, zodat deze onderhevig kan zijn aan knip- en plakwerk en derhalve slechts een geringe bewijswaarde heeft. Er kan ook geenszins worden nagegaan of deze brief daadwerkelijk werd opgesteld door de taliban. De Raad wijst er verder ook op dat de dreigbrief dateert van 5 september 2021. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dd. 13 september 2021, nog drie dagen geleden contact te hebben gehad met zijn moeder (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 6). Het is in deze dan ook opmerkelijk dat verzoeker, ondanks zijn recente contact met zijn moeder, tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen melding heeft gemaakt van deze derde dreigbrief. Gelet op dit recente contact, is het evenmin duidelijk waarom verzoeker pas bij zijn aanvullende nota een fotokopie van deze dreigbrief heeft overgemaakt. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat de foto van de dreigbrief hem een maand eerder werd doorgestuurd door een familielid, maar hiermee klaart hij niet uit waarom hij niet in staat was om reeds eerder in het bezit te geraken van deze foto.

5.1.9. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.10. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

5.1.11. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 0e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.12. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.13. Verzoekers betoog dat een (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Verzoekers betoog mist de nodige persoonlijke invulling. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich zou hebben eigen gemaakt. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota weliswaar documenten bij, waaruit blijkt dat verzoeker alhier gestudeerd heeft en aan het werk is. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende is opdat kan worden aangenomen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten, doch dat een verdere concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op zijn fundamentele kenmerken van zijn identiteit of op de mogelijkheid om “het spel” mee te spelen.

5.1.14. De duur van zijn verblijf in België sinds juni 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was weliswaar nog minderjarig toen hij Afghanistan verliet, doch hij toont niet aan waarom deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Rekening houdend met de toegekende geboortedatum van 1 januari 2003, was verzoeker reeds 16 jaar oud, zodat kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker concretiseert niet op welke wijze het verblijf in België een dermate evolutie in zijn persoonlijkheid heeft teweeggebracht. Het

komt niet aan de Raad toe om hier zelf over te speculeren of om dit verder in te vullen. De Raad wijst er verder ook op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud (zie *supra*) blijkt dat verzoeker nog contact heeft met zijn familiaal netwerk in Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Waar verzoeker in het algemeen nog verwijst naar de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media. Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsgebied in de provincie Kunar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Kunar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

5.1.15. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.16. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaarste en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.17. Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt

niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van deze risico's, volstaat niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

5.1.18. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.19. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.20. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.21. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt

dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn jeugdige leeftijd, herhaalt de Raad dat verzoeker tot zijn 16 jaar in Afghanistan heeft gewoond en dat hij op heden meerderjarig is. Verzoeker concretiseert niet waarom zijn jeugdige leeftijd, op zich, een risicoverhogend element betreft.

5.2.9. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de commissaris-generaal bij aanvullende nota 15 mei 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.2.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

5.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid van richtlijn 2013/32/EU, waarvan in de aanvullende nota gewag wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde Nansen Note 3-22 grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en verder ook geen recentere informatie wordt bijgebracht. In zoverre in de aanvullende nota de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de Procedurerichtlijn en de door hem geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES